

XVIII Zondag / C

Prediker 1:2; 2:21-23 / Psalm 90:3-4, 5-6, 12-13, 14 and 17 / Colossenzen 3:1-5, 9-11 / Lucas 12:13-21

Inleiding

Ook op deze zomerse zondag schenkt de Verrezen Christus ons de vreugde van het samenzijn rond de Tafel van het Woord, zijn Lichaam en zijn Bloed. We staan hier voor God om Hem te danken voor al zijn goede gaven. Hier mogen we ontdekken en ervaren dat wij kinderen van God zijn.

Schuldbelijdenis

Om deze Eucharistie waardig te kunnen vieren smeken wij om de ontferming van de Heer die ons hart zuivert van alle ongerechtigheid:

Heer Jezus, gezonden in de wereld om de beloften van de Vader te volbrengen.

Heer Jezus, gestorven aan het kruis om ons van zonde te bevrijden.

Heer Jezus, verrezen uit de doden om met uw nieuwe levenskracht ons in onze kwetsbaarheden nabij te zijn.

Homilie

In de leerschool van Gods Woord kregen wij vorige zondag een antwoord op de vraag hoe wij moeten bidden. Vandaag worden wij onderricht over hoe wij als christenen het best met bezit kunnen omgaan ... en hoe een evenwichtige omgang daarmee ons tot nieuwe mensen maakt: verreezen met Christus, levend in diepe innerlijke vrijheid.

Laat me even duidelijk zijn: Bezit is een goed en een noodzaak. Maar het mag niet de keuzes van je hart bepalen.

Jezus waarschuwt: "Pas op, en wacht u voor alle hebzucht." (v.15) Daarmee maakt Hij duidelijk: de zin van ons leven hangt niet af van wat we bezitten. Wie altijd maar meer wil, loopt juist gevaar. Want hebzucht verhardt het hart ... en verstikt ons vermogen tot dankbaarheid en echt geluk.

Voor wie alleen maar meer wil, wordt het moeilijk om de ander te zien. De sociale horizon verdwijnt. De parabel laat dat zien: de rijke man zegt alleen maar: "Wat moet ik doen ... Dit zal ik doen ... Ik zal tot mijzelf zeggen ...". Een innerlijke monoloog, zonder luisterend oor voor anderen of voor God. Zijn oogst, zijn schuren, zijn koren: alles draait om hemzelf.

Dan neemt God onverwacht en onaangekondigd het woord. De boodschap is duidelijk: "Vriend, dit zal je zuur opbreken!" Iemand die er een louter ik-gericht levensproject op nahoudt, en bij wijze van spreken zijn buik als zijn god beschouwt, wordt door God als "dwaas" bestempeld (v21). Misschien kunnen we dit invullen met wat Prediker aangeeft: "Alle dagen bereiden hem leed, en ergernis is zijn loon" (2,23).

Hebzucht is een ondeugd van de ergste soort. De brief aan de Kolossenzen zegt het scherp: maakt radicaal een einde aan ... de

hebzucht die gelijk staat met afgoderij (Kolossenzen 3,5), dat wil zeggen, met een zonde tegen het eerste van de Tien Geboden. Vandaar die veelbetekende aansporing: zet je zinnen op het hemelse, niet op het aardse (cfr. v2). Anders gezegd: dien God, niet de Mammon. Hebzucht en ontucht komen dicht bij elkaar. Beide zijn verwerpelijk. Ze verhinderen een geloofwaardige navolging van Christus, van Hem die arm werd terwijl Hij rijk was. Want Jezus zegt elders bij Lukas: "Zo kan niemand van u mijn leerling zijn, als hij zich niet losmaakt van al wat hij bezit" (Lucas 14,33).

Ik wil er even Zacheüs bij betrekken. Hij schonk de helft van zijn bezit aan de armen. Wat hij anderen had afgeperst gaf hij vierdubbel terug. En toen zei Jezus: vandaag is dit huis heil ten deel gevallen (Lucas 19,1-10). Want een belastinginner van de Romeinse overheid -die zich verrijkt had op de ruggen van de armen- werd de gastheer van de Verlosser. Door in een wilde vijgenboom te klimmen deed hij afstand van 'het lage aardse' om het hoge hemelse te zien -in Jezus- en door Hem gezien te worden. Zacheüs zint op wat boven is (cfr. Kolossenzen 3,1)! Hij ziet af van de drang schatten te vergaren voor zichzelf. Hij verlangt rijk te zijn bij God (cfr. v21).

Jezus plaatst ook ons voor een keuze tussen twee wegen: "schatten vergaren voor zichzelf" of "rijk zijn bij God". De eerste is de weg van de dwazen. De tweede is de weg van de zaligsprekingen ... De weg naar innerlijke vrijheid.

Het is een weg onder de inspiratie van de Heilige Geest en het Vaderschap van God, wiens naam wij heiligen; Hij die ons voedt met het dagelijkse brood waarvoor wij bidden, met dat wat we werkelijk nodig hebben in het leven.

Voorbeden

P. In het hart van deze geloofsgemeenschap bidt de Geest van Jezus met onuitsprekelijke verzuchtingen. Vertrouwend op Zijn inspiratie spreken wij de voorbeden uit.

L. Voor wie arm zijn, en toch hun creatieve krachten inzetten om zichzelf en de gemeenschap te vernieuwen, en rijk te zijn bij God. Laten wij bidden.

L. Voor de rijken bidden we dat zij geluk zouden vinden in breken en delen en innerlijk vrije mensen mogen worden. Laten wij bidden.

L. Voor wie door het evangelie geraakt, in solidariteit en gerechtigheid de woorden van Jezus gestalte geven. Laten wij bidden.

L. Voor de jongeren die als pelgrims van de hoop naar Rome zijn gekomen: dat zij Christus mogen ontmoeten als bron van vreugde en vertrouwen, en gesterkt naar huis keren om zelf boodschappers van hoop te zijn. Laten wij bidden.

L. Voor onszelf die met Gods genade erin willen slagen de oude mens met zijn gedragingen af te leggen, en zich te bekleden met de nieuwe mens. Laten wij bidden.

L. Voor allen die moedig en volgehouden strijden tegen oorlog en geweld, hongersnood en onrecht, ziekte en lijden ... Laten wij bidden.

L. Voor allen die hun leven bouwden op het fundament van de hoop, en nu die hoop vervuld zien in een eeuwig leven bij God. Laten wij bidden.

P. God, sterk ons vertrouwen in uw liefde voor ons in en door uw Zoon Christus Jezus die - gezeten aan uw rechterhand - alles in allen zal zijn. Dat geloven en hopen wij, alle dagen van ons leven. Amen.